

Lojze Zupanc:

P A P I R

Tisti dan je bilo mrzlo. Megla se je dvignila nad strehe predmestnih bajt in se cetrala v sivkaste čunje. Vzдолž rečne struge je brila ostra burja in skozi špranje silila v barake in bičala z ledenimi biči vsakega, ki je bil tačas zu-

naj, na cesti. Včasih je burja le premočno zapihala; gola drevesa so se zazibala, zaječala in se pripognila skoraj do zemlje.

»Eeeee-ha!« Voznik je ustavil konje. Obrnil se je k tovarišu, ki je vozil za njim in zagodrnjal:

»Brrrr, mraz je ...«

»Uh, presneta burja.« je odvrnil smetar. »Piha in brije, kakor da bi hotela pomesti vse, kar leze po zemlji.«

Več nista govorila. Odprla sta vsak pri svojem vozu vrata in stresla smeti v smetiščno jamo. Ko sta bila z delom pri kraju, sta zaobrnila konje. Burja, ki je tulila in vlekla na vse pretege, je dvignila pepel in saje, da sta bila oba možaka in konji zavita v oblake prahu. Smetarja sta kašljala, pljuvala in godrnjala ter si brisala prah iz oči.

Preden sta pognala nazaj proti mestu, je dejal mlad smetar starejšemu tovarišu:

»Ti, kje pa so danes otroci? Nikogar ni videti, kakor da bi jih burja odnesla.«

»Hm,« je zamomljaj tovariš s komaj razločnim glasom. »Najbrže se jim v tem mrazu ni ljubilo čakati na naju.«

Cez čas pa je dodal z žalostnim glasom:

»Eh, če bi midva na primer kaj lepega pripeljala semkaj, potem bi otroci že prišli. Se tako hud mraz bi jim ne branil, da bi ne pritekli semkaj iskat svojo srečo. Tako pa eh, smeti so kaj malo prida.«

To je dejal in pljunil na kup pepela in saj, ki ga je bil pravkar iztresel z voza.

2.

Po odhodu smetarjev je bilo na smetišču za hipec vse tiho. Le burja je drvela čez predmestje, zavijala okoli vogalov in vegastih barak kakor lačen pes in vzdržema pela svojo mrzlo pesem.

V smetiščni jami se je številnim kupom saj, pepela in smeti pridružil nov kup, ki sta ga bila smetaria stresla z njunih voz. Prav na vrhu kupa, so zakopane do vratu v saje in pepel obležale razne stvari, ki jih je zavrglo mesto. Prva je spregovorila in pretrgala tišino umazana čunja:

»Oh, to je zdaj konec moje poti,« je vzdihnila. »Grdi ljudje, izrabili so me, me umazali in raztrgali, nazadnje

pa me zavrgli na to zapuščeno smetiščce.»

Tisti čas je burja močneje ko preje zatulila in preglušila tihi jok nesrečnice, ki se je sama sebi smilila.

Kmalu pa se je oglasila umazana, votla limona. »Nikar ne jokaj, strina!« je pričela tolažiti cunjjo. »Potolaži se Poglej, tudi meni so ljudje storili krivico. Dokler sem bila polna življenjskega soka in lepo napeta, so me kar naprej in naprej hvalili; zdaj trgovec,

ne stvari. Tlej, kako so ljudje nehvaležni! Celo večnost sem služil človeku. Ko pa me je vsega pomandal in premečkal, da nisem zdaj nič več podoben čevlju, ampak kvečjemu še kakšni stari žabi, me je nejevoljno brcnil v kot med smeti. »Nata, tukaj je zdaj vajino mesto! Odslužila stal! To je dejal in prijel mene in mojega bratca za ušesa ter naju zalučal v zaboj med smeti. Prišel je smetar, stresel smeti in naju v voz, podoben rakvi ter vse skupaj

zdaj gospodinja, ki me je pri njem kupila. Ali ko me je prinesla domov in iztisnila iz mene ves sok ter mi premečkala meso, da me še zdaj vse boli, je bilo kaj hitro konec hvale. Zdaj, ko sem komaj še podobna nekdanji limoni, sem prišla med smeti.»

»In z mene so takisto potrgali meso, ti ljudje požrešni,« je zacvilila še kost s tankim, presunljivim glasom. »Izsosali so iz mene sladki mozeg, potlej pa so me pahnili v pepel in saje, da bi se kma u zadušila. Tu zdaj trohnim med zavrženo šaro, uuuuu!«

Vsa pomazana od saj in pepela in polna obupa, je kost ležala na kupu pepela in saj ter jokala. Skozi nieno votlo telo je drvela burja ter piskala kakor pastir na piščal... Ker pa nje ni nihče tolažil in so vsi na smetišču molčali, se je ujezila. Obrisala si je solzne oči in vzrojila: »Uh, edino to me še tolaži, da nisem osamljena v tej nesreči!«

Zdaj se je vmešal v pogovor star, pošvedran čevelj. »Oho, ali jo slišite, prijateljčki!« je vskakal. »Torej tudi v nesreči si v teh zavistnih časih marsikdo želi tovarišije! Mene seveda nihče ne vpraša, kako mi je pri srcu, odkar sem takisto pahnjen med zavrže-

zapeljal semkaj. Ampak vse bi še pretrpel, ko bi le vedel, kje je moj bratec.«

Tako je zatarnal ubogi čevelj, nagnil preluknjano glavo in bridko zajokal. Zaloval je za izgubljenim bratcem. Ni vedel, da se je med vožnjo v pepelu zadušil in da leži mrtev tri pedi pod njim, zasut od pepela in saj. — — —

Iznenada pa se je v to žalostno prerekanje oglasila limona. Navzlic grenki usodi zavržencev je bila od vseh še najpogumnejša. »Veste kaj,« je rekla. »Ko smo že tukaj in čakamo, kdaj bo z nami obračunal čas ter nas do kraja spremenil v prah, dajmo še te kratke urice življenja, ki nam preostaja, izpopolniti s pripovedovanjem. Vsakdo od nas naj pove kaj zanimivega iz svojega življenja. Tako nam bo čas hitro minil in pozabili bomo na žalost. Kdo bo prvi pričel?«

Cunjja, kost in čevelj so molčali. Ni komur se ni ljubilo dosti govoriti. Končno pa si je čevelj obrisal solzne oči in zahlipal:

»Pa naj kar tale prične. Do sedaj ni še nobene zinil!«

Postrani je pogledal proti koščku zmečkanega časopisnega papirja, ki je v burji in mrazu trepetal ter se stiskal k umazani cunjji.

Manica :

Volc požeruh

Planinskemu pastirju je volk ugrabil ovco in pobegnil z njo v šumo, da jo na varnem požre. Ko se je potem mastil z ubogo živaljo, prideta mimo medved in lisica. Ker je obema krulilo v želodcu, zaprosita volka:

»Bratec, čuj najino prošnjo iskreno: — nama privoščiči vsaj bedrce enol!»

Ali požrečni volk zdaj le še bolj hlastá po dobri pečenki. Jezen, da ga motita, zagodnja iz polnega gobca:

»Kar sem ugrabil, pojedel bom sam — niti grižljaja nikomur ne dam!»

Medved in lisica odideta dalje, prepričana, da b. bila pri tem požeruhu vsaka prošnja zaman.

Pastir pa, ki se je silno srdil na grabežljivega volka, je v mislih noč in dan predel, kako bi jo mu zagodel. Ugodna prilika se skoro ponudi.

Pastirju zbolí in pogine mlada koza. Že se ves žalosten ozira, kje bi našel pripraven kraj, kamor bi zakopal poginulo kozico. Tedaj mu šine v glavo izvrstna misel in zasvetijo se mu modre oči.

Mrtvo žival zavleče tja za stajo proti robu šume. Poleg nje pa nastavi volčjo past.

Že v prvih nočnih urah odjekne po okolici tako strahovito tuljenje, da prilezeta celo medved in lisica iz svojih brlogov. Radovedna, kaj se je zgodilo,

gresta za glasom in kmalu sta pred nesrečnim volkom, ki neprestano tuli da je groza. Pri tem se zvija od bolečin kajti obe sprednji nogi mu tičita v pasti.

Ko ujeti požeruh zapazi omenjeni živali, še bolj divje zatuli:

Hou, hou, — brat in sestrica, rešita me! Medved, ti si močan lisica, ti si spretna, dajta, razkrečita to peklensko past! Hitro, hitro, hou, hou...!»

Medved in lisica se spomnita, kako neusmiljeno ju je zavrnil tedaj, ko je žrl ugrabljeno ovco. Združeno in zasmehljivo mu zabrundata:

»Sam si se z mlado ovčico mastil, — sam si zdaj tudi po grbi dobil!»

Nato se zaobrmeta nazaj v šumo.

Volčje rjovenje je zbudilo tudi pastirja. Dobro vedoč, kaj pomeni to, vzame puško in gre, da obračuna s sivodlakim grešnikom. Preden zamore požeruh prositi milosti, se že zvrne, zadet od smrtonosne svinčenke.

Jože Grbinc:

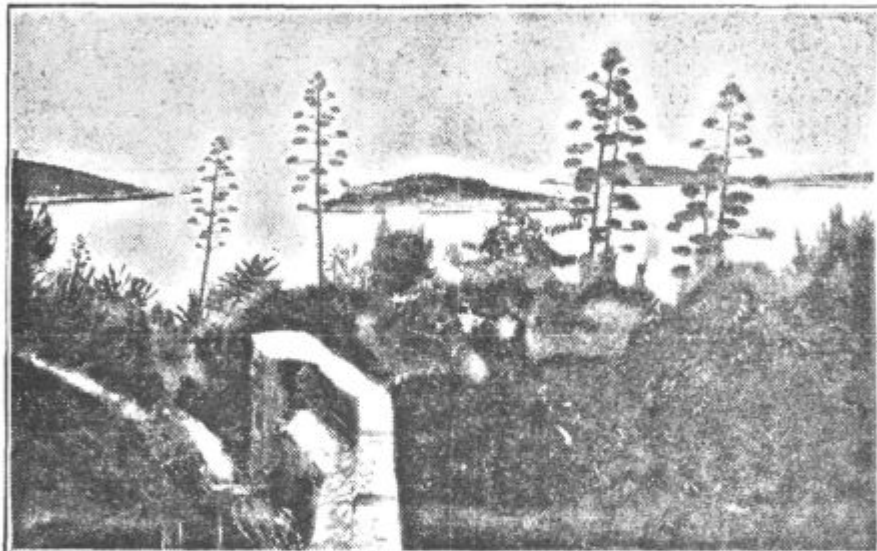
Pomaranče

Tik glavne ceste je postavljena lesena stojnica. V njej domuje stara Homanca Majhna je in upognjenega telesa. Homanca ima skozi ves dan dovolj posetov. Trška mladina se ustavlja pred njeno stojnico, eden kupi čokolado, drugi piškote, zdaj, ko se že sonce tako prijetno upira v Homanči-

brovniku ob našem Jadranskem morju. To je bil fantiček vesel, ko je prišel četrtek, ki ga je teta Marjeta napovedala za svoj prihod.

Oče in mati pa Rudi in njegovi bratci ter sestrice so bili že davno pred prihodom vlaka na kolodvoru.

Vese'o so se pozdravili teta Marjeta

no stojnico pa je stara ženica izločila že tudi zaboj pomaranč. Mladina hodi z dinarji v rokah pred barako in kupuje odslej tudi pomaranče.

Roškar Rudi je dečko siromašnega delavca s številno družino. Oče ne zmore odvišnega dinarja, da bi ga dal svojemu sinku za čokolado, piškote ali pomarančo. Pa si mali fantiček tako želi rajskega sadeža.

Večkrat stoji pred stojnico in strmi v bogato zalogo drobnarij.

»Ko bi imel vsaj enkrat toliko denarja, da bi se nazobal vseh dobrot, ki jih premore barsaka, to bi bil vesel«, si želi fantiček. »Pa čeprav bi me potem bolel želodček tri dni in štiri noči«, momlja Rudi in se veselo nasmehne ob sami misli, kako bi bilo prijetno zalagati se z imenitnimi pribojškimi, ki jih sicer ne dobi nikoli.

Čez nekaj dni pa se je Rudiju iskrena želja le spoznala. Starši so prejeli sporočilo, da prideta na obisk teta Marjeta in stric, ki sta zaposlena v Du-

pa njen mož Rudoli, ki je bil našemu Rudiju za boterčka, z Rudijevim očetom, mamo in vso ostalo družino.

Mladina je pograbila kovčege, ki sta jih prinesla teta Marjeta pa stric Rudi, oče in mati pa sta vzela draga gosta v svojo sredo, pa so krenili veselo proti domu.

Tam pa je doletela fantička, njegove bratce in sestrice neobičajna sreča. Teta Marjeta je začela prazniti svojo zalogo in med drugim je razdala otrokom tudi košaro — pomaranč...

»Jej, jej! .. Zdaj pa imam tudi jaz pomaranče in se jih bom pošteno najejal. Pa sem si jih tako močno želel oni dan, ko sem stal pred barako ob glavni cesti, tleska Rudi in meče sadež pod strop, ter ga lovi v roke.

»Kaj sta prišla iz Afrike?« se zanima mali možic in vrti v roki rdečkast sad.

»Zaka; neki iz Afrike?«, povpraša stric.

»Vendar zato, ker menim, da rastejo pomaranče v Afriki.«

»Ti koštrunček!« se zasmeji stric in brž pove: »Tako-le sadje pa raste tam doli pri morju kjer sva zdaj midva s teto Marjeto doma.«

»Ni mogoče,« se začudi vsa mlada družina.

»Zdajle jima dajte mir«, odloči gospodinja in pozove došleca naj sedeta h kosilu. Deci pa ukaže: »Otročaji, zdaj dajte stricu in teti mir, saj bo še dovolj prilike, da ju boste sprašali o vsem, kar boste želeli, v radovedni burzaronski kljuni Tako se huduje, navidez, Roškarjeva mama in opravičuje proti teti in stricu malega, zvedavega fantiča. Vesta tak je naš Rudi, da hoče vse vedeti in znati Vedno bulji v knjige. V šoli ga ima učitelj rad in nas sili, da ga naj pošljemo še naprej v šolo, ko bo oddrgnil klopi v ljudski šoli.«

»O, čul sem že, kako se Rudi lepo ravna v šoli«, pristavi stric in poboža svojega miljenčka po glavi.

»Pa res se bomo zvečer kaj več pomenili o naših novih krajih«, obljubi stric in dostavi — »Še slike z morja in našega novega življenja vam bom razkazal, saj sem jih dovolj prinesel s seboj.«

»Zdaj pa pojdite ven in se igrajte, nas pa pustite same«, odloči gospa Roškarjeva in mladež takoj uboga. Z glasnim vriščem se poženejo fantički in njih sestrice na dvorišče. Seveda tišči vsak v roki sladek sad, pomarančo, dar tete Marjete in strica Rudija in pozdrav z našega južnega konca.

Zvečer se je razposedla vsa zvedava družina okrog strica in tete, ki sta odprla polno bisago popotnih novic.

Rudi je prinesel zemljevid, ki se ga poslužuje pri pouku zemljepisja: »Daj, dragi stric, povej nam, kje si potoval.«

In stric prične s svojim pripovedovanjem:

Veliko sveta loči naš novi dom od vaše prijazne in gostoljubne hiše. V Dubrovniku sva stopila v vagončke ozkotirne železnice. Zdaj ob tem času je bila pokrajina pusta in prazna, nobenega življenja na njivah. To pot do nas je treba prevaliti poleti ali jeseni. Ko sva se s teto prvič pečjala na novi službeni kraj, sva strmela ob pogledu na pisane pokrajine Res je, da je bilo vmes tudi precej kraške, prazne in puste zemlje, pa sva bila zato obilo presenečena ob pogledu na nove po-

krajine, kjer rastejo drugačni sadeži kakor pri nas v Sloveniji.

Včasih se mi je zdela že dolga pot, če sem se peljal do Zidanega mosta ali pa do Zagreba. Tedaj pa sva potovala še nadalje po glavni železniški progi, ki vozi do Beograda. Midva sva izstopila že v Bosanskem Brodu. Tam sva dala slovo širokotirni železnici, taki, ki vozi po naših krajih. Nato sva prestopila v vagončke ozkotirne železnice, ki je speljana od Bosanskega Broda proti jugu. Bilo je sredi poletja in so naju pozdravljali na poti skozi Bosno in Hercegovino bogati nasadi češpelj.

V Sarajevu smo se za uro ustavili potem pa smo spet krenili preko valovitega sveta in strme Ivanj planine, kjer morajo pripeti vlaku priprago. Ivanj planina je tako strma, da se je tam primerilo že več nesreč, ker je vlak strmoglavil na napetem svetu.

»Ali si se kaj spomnil pripovedovanj starega strica Benedikta, ki je bil svoj čas v Bosni in Hercegovini, kakor nam je pravil?«, se je vtaknil vmes Roškar.

»Da, tedaj je stopilo živo pred moje oči vse tisto, kar nam je pravil stric Benedikt, ki se je udeležil vojnega pohoda v Bosno in Hercegovino.

»Vojske v prejšnjih letih niso bile tako hude, kakor zdaj. Saj smo strica Benedikta večkrat zbadali, da je prišlo iz vojske več soldatov, kakor pa jih je v Bosno korakalo,« je pristavil stric Rudi.

In stric Benedikt se je znal vedno zgovoriti, da je prišlo zato več ljudi domov, ker so pripeljali s seboj tudi ujetnike, je pristavil v domislekih na pokojnega strica, vojaka bosanskega pohoda.

Stric Rudi je nato opisoval popotne vtise s prve poti na novi službeni kraj.

Najbolj zvedavo sem strmela v tobakove nasade. Več pedi visoke rastline so postavljene v vrste, kakor vojaki. Financarji preštejejo vse sadike in ko rastlina dozori, jih financarji spet preštejejo. Kmetje imajo s saditvijo tobaka precej dober zaslužek. Nekateri poskušajo sicer kake tobakove sadike skriti, pa se tihotapcem to delo ne izplača. Hudo kazni utrpel, če jih zalotijo, da prodajajo tihotapljen tobak.«

»Nikoli ne bom pozabila tistega trenotka, ko sem prvič ugledala morje,« se vtakne v besedo teta Marjeta.

(Dalje prihodnjič)

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Ko sem bil še majhen, sem vedno govoril, da se bom šel učiti za kuharja. Pa mi je mama rekla, da sem premajhen in da še v ločec ne bom videl, ko so tako veliki.

Sedaj pa, ko sem že večji in hodim že v šolo, bi bil pa najrajši častnik. Nosil bi dolge hlače, sabljo in jahal bi črnega konjička. To bi bilo lepo! Učil bi vojake korakati, streljati, jahati in še vse drugo bi se učil. Ta poklic je meni najbolj všeč. Za danes pa sprejmi prigrizne pozdrave *Demšar Branko*

uč. V. razr na Jav. Rovtu 32
p. Slov. Javornik

Dragi stric Matic! Zelo sem se razveselila novega natečaja. Mnogokrat sem Ti že hotela pisati, a vselej sem se zbalala Tvojega požrešnega koša. Pišem pa Ti: Katero mesto naše lepe domovine mi je najbolj všeč. Najbolj sta mi všeč mesto Maribor in Ormož. V Mariboru sem bila samo enkrat.

Jurkovič Marija, učenka 4. razreda osnovne šole v Ormožu.

Kaj bi rada postala, ko bom velika? Kaj bi? Hm! Ko sem bila majhna, sem hotela biti — gospa. Čez nekaj let je iz gospe postala kuharica. Nevem zakaj, a najbrže je tičal vzrok v tem, da se bom lahko maščevala naši debeli Rezi, ki je imela neomejeno oblast nad menoj. Pa se je zgodilo, da je kuharico zasenčila slava profesorjeva. To je bilo, ko sem vstopila v srednjo šolo in so poučevali skoraj sami starejši profesorji. A spoznala sem, da je biti profesor — trd kruh. Zasanjala sem o novem, boljšem vzoru in ta je — zdravnik. Lajšati bednim gorje, onim najnesrečnejšim, umobolnim — to bi hotela. Postala bi zdravnica za živčno bolne in z vsem srcem bi se posvetila zdravju sirot. Hodila bi med naše ljudstvo in spoznavala življenje človeka. ki je toliko beden — kmeta. A zaenkrat je to še — vprašanje.

Melita Dolanc, petošolka v Mariboru, Aleksandrova ul. 3.

Dragi stric Matic! Ze dolgo je od tega, odkar Ti nisem nič pisal. Pripravljaj sem se že malo ne, skoraj pol leta. Sedaj ko so počitnice sem se spravil za staro kmečko peč in nisem ve-

del kaj bi počel. Prišlo mi je na um, da bi čital »Mlado Jutro«. Opazil sem naš novi natečaj. Takoj sem skočil po črnilo, pero in papir. Sestavil sem sledeče vprašanje: Katero mesto naše lepe domovine mi je najbolj všeč?

Veliko mesto je Ljubljana, večji je Zagreb, ali še večje je Beograd. Med vsemi temi je najlepše mesto Ljubljana. To mesto je moj rojstni kraj. Tu imamo lepo eno nadstropno hišo in velik vrt, katerega skrbno popravljamo. Imamo pa tudi nekaj polja in nekaj travnikov, s tem redimo dva konja in pet krav in dva prašiča.

Sušteršič Milan, dijak II.-a. p. meš. mešč. šole v Zg. Šiški, Ljubljana Celovška c. 264., p. St. Vid nad Ljubljano.

Katero mesto naše lepe domovine ti je najbolj všeč? Lepa, nad vse lepa je naša domovina. Toda, zdi se mi, da je njen najlepši del Gorenjska s starčkom Triglavom in njenimi vrhovi, ki kipe proti nebu. Ne samo zaradi tega, ker mi je med temi velikani tekla zibelka, marveč tudi zato, ker je tako lepa Gorenjska, ta »podoba raja«. Ne opevajo jo zastoj pesniki, ne opisujejo brez vzroka pisatelji.

V ta lepi okvir so v davnih časih postavili temelje beli Ljubljanjani. Tekom stoletij se je razvila do blestečega mesta. Kot neubogljivi otrocičji matere, tako se tišče hiše ljubljanskega gradu. Zdi se, kot bi prišli v novo mesto če pridemo takraj Ljubljanice. Velike in mogočne palače stoje ob širokih cestah. Kako zelo se razlikujejo od stare Ljubljane okrog gradu Ljubljana je glavno mesto Dravske banovine, središče kulture in gospodarstva.

Vsi tujci, ki obišejo Slovenijo, odnašajo iz Ljubljane lepe vtise in se nanjo z veseljem spominjajo.

Vernig Božena, učenka II. b. razreda gimnazije pri Uršulinkah v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Odločil sem se da pišem, katero mesto naše lepe domovine mi je najbolj všeč.

Jaz sem rojen v Ljubljani sedaj sem star devet let. Do meseca septembra smo živeli v Ljubljani, sedaj smo v

Mariboru, kamor je bil premeščen moj očka. Videl sem že druga mesta in mamica mi je tudi pravila, da je veliko še lepših mest vendar zame je in bo najlepša in najljubša Ljubljana. Te pozdravlja Tvoj mali bralec »Mladega Jutra«.

Zmavec Pefer, učenec III. raz. 1. deške osnovne šole v Mariboru.

Dragi stric Matic! Moja najljubša igrača je majhna jadrnica, ki po vodi plava. Ko bom velik, bi bil rad pošten, učen in dobrega srca. Lepo Te pozdravlja

Dvoršak Vinko, uč. II. razr. na Viču pri Ljubljani.

Dragi stric Matic! Prvič se oglasim v Tvojem koticu. Odločila sem se, da Ti napišem nekoliko vrstic, o Tvojem vprašanju, ki si ga stavil v zadnji številki »Jutra«. Upam, da moj spis ne bo romal v Tvoj požrešni koš, katerega se zelo bojim.

Kaj bi rada postala, ko bom velika? Stara sem dvanajst let. Zelo hitro mi potekajo leta mojega življenja. Vedno postajam starejša. Kmalu bo prišel dan, ko se bom morala odločiti za življenjski poklic. Želja imam veliko, a odločilna bo samo ena. Že od prvih let, ko sem začela hoditi v šolo me spremlja želja, da bi postala učiteljica. Ta poklic mi zelo ugaja. Zelo pridno se bom učila, da se mi bo ta želja, katera me spremlja že od mojih detinskih let uresničila.

Prav lepo Te pozdravlja

Vuk Bruna, uč. II. realna gimn. I. c. Ambrožev trg št. 3. Ljubljana.

Dragi stric Matic! Oprosti, da danes prvič sodelujem pri Tvojem natečaju. Že več let, odkar moj atek naročuje »Jutro« berem Tvoj list, a se do sedaj nisem tako zanimal za natečaje. Danes pa, ko sem kakor običajno prebral Tvoj koticek, sem tudi prebral Tvoj natečaj. Ker mi je ta zelo ugajal, sem sklenil, da Ti odgovorim na Tvoja vprašanja.

1. Najljubša igrača mi je električna železnica, katero mi je prinesel Božiček.

2. Ko bom velik, bi rad postal fužinar, kakor je moj atek.

3. Videl sem že več velikih mest naše domovine, a najlepše izmed njih je v mojem poimu naša Bela Ljubljana.

Ernest Tišler, uč. III. razr. mešč. šole v Celju.

Manica:

Mihec in Muhec

»Muhec, zdaj pa eno zini! Naj bo že tista dolga ali kratka, samo zavita mora biti, tisto pa!«

»Ne domišljaj se preveč, Mihec moj. Kaj hočem pri tebi z zavito, ko pa čestokrat niti ravne ne pogodiš. Ampak — no, poskusival!

Cebelni med poznaš. Če vzameš nekaj medu in prideneš zraven še vode, kaj dobiš potem?«

»I, kaj dobim — sladko pijačo, kaj pa drugega?!«

»Ne boš, Mihec. Med pa nekaj vode zraven je — lepa gorenjska vas.«

»Ne mlati prazne slame, Muhec!«

»Saj mi je tudi treba ti, ker je resnica kar trdim. Slušaj! Ti imaš med. Kar zapišiva, da bo bolj držalo Torej: Med K temu medu dodajva vode. Pripišiva: Medvode. Vidiš, vidiš! Oboje skupaj ti da besedo Medvode, kar pomeni — kakor sem rekel — lepo gorenjsko vas, ki se nahaja med Ljubljano in Kranjem!«

Listnica uredništva

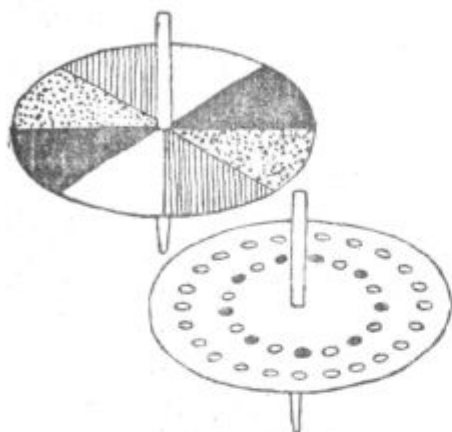
V razpisu novega natečaja smo dejali, da ga zaključimo v zadnji februarški številki. Ker se je pa nabralo toliko pisemc, ki so vredne objave, podaljšamo natečaj do konca tega meseca. Vendar opozarjamo vse Jutrovčke, da novih dopisov ne sprejemamo več.

★

Pozor Jutrovčki! Siromašen dijak V. razreda državne realne gimnazije nujno potrebuje stanovanje in zajtrk. Dijak že od I. gimnazijskega razreda dalje uspešno inštruiral in bi v zahvalo za brezplačno stanovanje in zajtrk rad inštruiral domačega sina. V poštev pride stanovanje v bližini III. državne realne gimnazije. Ako ima kdo izmed vas doma prazno posteljo in bi starši lahko dajali tudi zajtrk, naj hitro sporoči svoj naslov strucu Maticu, Knafljeva ulica 5/I. Stric Matic inštruktorja osebno pozna. Dijak je dobrih in poštenih staršev zdrav, vesten in marljiv, a v težkih gmotnih razmerah. Kdor hitro pomaga — dvojno oomagal!

Kako si sam napravim vrtavko

Danes vam pokažem, kako si sami naredite vrtavko.

Igrača ki vzbuja optično prevaro, bo vsakemu otroku v veselje. Razdelite okroglo ploščico iz lepenke, ki ima kakih 3–4 cm v premeru, s črtami na 8 enakih delov in poslikajte jih s štirimi črtami raznih barv tako, da bosta vsaka dva dela, ki ležita drug drugemu nasproti, enake barve. Krog lahko tudi okrasite z vrsto rdečih in vrsto višnjevih pik ali pa s kakim drugim vzorcem. Nazadnje zvrtejte v sredi lepenke luknjo in vtaknite skozi njo 3 do 4 cm dolgo palčico.

Če zasučete vrtavko, se barve in pa vzorci na razne načine pretaplajo.

Rešitev križanke

Vodoravno: 1. era, 3. tja, 5. mir, 6. Amerika, 7. gr, 8. Triglav, 12. kra, 13. Ana, 15. Vič.

Navpično: 1. era, 2. Amerika, 3. Triglav, 4. Ana, 8. tja, 9. gr, 10. Vič, 11. kra.

King, detektivski pes

13. Ko je pes videl, da so Kitajca ukrotili, je jel iskati po palubi. Mahoma je krenil proti kajutnim stopnicam, ne da bi vzdignil nos s sledi. »Gotovo je našel stari duh po Willsonovi hiši,« je menil Mulligan. »Upajmo, da vodi sled v Ho-Fanovo kajuto.« In res je stekel pes po strmih stopnicah nizdol, zavil v tesen hodnik in planil proti vratom, ki so bila samo prislonjena.

14. Ko so stali nazadnje vsi trije spodaj v kajuti, je pes kratko in veselo zalajal, nakar sta jela Mulligan in Jimmy takoj preiskovati brlog. Biseri so bili gotovo skriti v tem prostoru. Toda vzlic vsej natančnosti nista mogla ničesar najti: ne v zabojih, ne v omarah ni bilo dragocenosti. Tedajci pa je King vneto zavohljaj po težki preprogi, ki je pokrivala del prostora; naša prijatelja sta privzdignila preprogo in našla pod njo majhna loputna vrataca. (Dalie prihodnjič.)